

Nej til dobbelt statsborgerskab

Lørdag den 22. juni 2013, 18:45

Indfødsrettens mening er fastholdelsen af danskernes førstefødselsret til Danmark, og af denne grund er og bliver dobbelt statsborgerskab et svigt og en undergravning af noget for Danmark eller den danske nationalstat uopgiveligt, skriver Søren Krarup i dagens kommentar.

Der er noget uendeligt tidstypisk over forslaget om dobbelt statsborgerskab. Det er den velkendte tendens til at ville nedlægge nationalstaten i globalismens fromme og falske navn, der ligger i forslaget. Det er forargelsen over det danske og dyrkelsen af det overnationale, der er baggrunden for dette ønske om at ophæve meningen med begrebet indfødsret.

Men naturligvis er denne rent ideologiske tendens altid pakket ind i alskens juridiske, moralske og humane argumenter. Det kender vi. Jeg modtog f.eks. for nogle år siden en mursten af en afhandling om – som titlen hed – »Dansk indfødsret i international og historisk betydning«, skrevet af den fortræffelige seniorforsker ved Institut for Menneskerettigheder, Eva Ersbøll. Kæmpetyk og alenlang, behandlende alle historiske og juridiske aspekter. Men naturligvis var det hele båret af et meget enkelt, jeg er lige ved at sige propagandistisk synspunkt, udtrykt i afhandlingens allersidste sætning, hvor det hedder: »Den samlede konklusion er og bliver, at det danske samfund igennem det sidste halve århundrede har gennemgået så mange samfundsmæssige ændringer, at en gennemgribende reform af indfødsretslovgivningen nu er uomgængelig.«

Ja, her står det. Her har vi den politiske, ideologiske tendens, der bærer propagandaen mod dansk indfødsret. At Danmark i den store, store verden er blevet for lille til at kunne hævde en særlig dansk indfødsret. At vi i internationalismens og globaliseringens hellige navne må nedlægge os selv som en nationalstat, der gør krav på den suverænitæt, der ligger i den danske indfødsret. Den gamle historie om Hans, der har været udenlands og kommer hjem til sit lille fædreland og foragter dets lidenhed og småtskårenhed.

Jeg havde lyst til at sige min hjertens mening om denne opblæste foragt for meningen med dansk indfødsret, men vil i stedet fortælle, at jeg i årenes løb har modtaget mange breve fra udlandsdanskere, som i oprigtige ord skildrer deres sorg over, at de ved at lade sig naturalisere i USA eller Canada eller i et tredje land mister deres danske indfødsret. De beretter om deres følelse af hjemløshed ved ikke længere at have hjemme i Danmark med et dansk pas.

Jeg svarer dem jo venligt og respekterer deres følelser, men må spørge, om der ikke er ting på spil, der er vigtigere end dette følelsesmæssige savn. For dansk indfødsret er jo slet og ret hævdelsen af Danmark som danskernes land. Så simpelt er det. Af denne grund blev loven om indfødsret indført i 1776, af samme grund blev indfødsretten hævdet i grundloven af 1849, hvor det omhyggeligt blev fastslået, at indfødsret meddeles ved lov – samme regel, som vi lige siden har stående i den danske grundlov. Nej, indfødsrettens mening er fastholdelsen af danskernes førstefødselsret til Danmark, og af denne grund er og bliver dobbelt statsborgerskab et svigt og en undergravning af noget for Danmark eller den danske nationalstat uopgiveligt.

Derfor skal der siges et klart og utvetydigt nej til dobbelt statsborgerskab. Forslaget herom betegner en trussel mod alt, hvad der hedder dansk selvstændighed og eksistens. Jeg forstår udlandsdanskernes følelser. Jeg respekterer, at de stadigvæk holder af deres gamle land og ønsker at føle sig hjemme her. Men vi må spørge: Skal sådanne forståelige følelser føre til ophævelse af grundlaget for den danske nationalstat?

Som jeg for nogle år siden skrev til et dansk ægtepar, bosat i Schweiz, der klagede deres nød til mig: »Jeg forstår for så vidt godt Deres skuffelse, men jeg spørger mig selv, om De slet ikke har overvejet konsekvenserne af at bosætte sig permanent uden for Danmarks grænser. Det var f.eks. dette, danskere gjorde i slutningen af 1800-tallet, da de udvandrede til USA. Også her følte første generation sig hjemmehørende i dansk kultur. Også de lærte deres børn danske sange og salmer. Men de accepterede, at man kan ikke bosætte sig permanent i udlandet uden at bryde indfødsrettens bånd til moderlandet, og de blev som bekendt i løbet af tre generationer til amerikanere. Må man ikke sige, at forholdet er det samme for dem, der i to generationer bor uden for Danmarks grænser? Og når De ønsker at undgå problemet via indførelse af dobbelt statsborgerskab, så må vi spørge: Hvorfor kun dobbelt? Hvorfor så ikke tredobbelt, firdobbelt, femdobbelt? Der er ingen logiske

argumenter mod en sådan udvikling. Men den er jo identisk med afviklingen af selve begrebet indfødsret.«

Jeg tilføjede i brevet, at jeg håbede, jeg ikke sårede ægteparret med disse ord, for meningen er jo ikke at såre eller genere nogen, men meningen er at fastholde noget grundlæggende og uopgiveligt for Danmark som nationalstat. Ingen behøver selvsagt at være i tvivl om, at just dette forhold er angrebepunktet i en overnational og globaliseret samtid. Eva Ersbølls bog er her lige så afslørende som argumentationen i forslaget om indførelsen af dobbelt statsborgerskab. »Udviklingen tvinger os« – dette ubegavede og tidstypiske argument skal nu tvinge Danmark til at nedlægge sig selv som nationalstat. Jeg svarer, at der er intet, som hedder »udviklingen«. Det hele står og falder med, hvad vi vil med Danmark. Danmark som nationalstat eller et overnationalt, internationaliseret landområde – dette er valget. Man kan – som vi har set – camouflere det grundlæggende valg ved hjælp af overfladisk jura og from moralisme. Vi oplever det.

Men jeg håber, at danskerne i og uden for Folketinget nægter at lade sig løbe over ende af overfladiskheden og fromheden og står fast på, at Danmark er danskernes fædreland og ikke en overnational og multikulturel provins.